

Po medalji za hrabrost in tisti za požrtvovalnost si je Mirela Čorić, ta srčna in pogumna policistka, po vašem mnenju zaslužila še naslov ženska leta 2017. Ko smo jo pred dvema mesecema seznanili s kandidaturo, je bilo njeno prvo vprašanje, ali bo morala slučajno govoriti na odru, pa smo jo hipoma odrešili skrbi, češ da samo v primeru zmage. Ni si drznila pomisliti, da bo s svojo zgodbo in nesebičnimi dejanji tako segla v srca vseh, da ji bo na koncu ploskala polna Drama. Pogovarjali sva se dan po tem, ko je bila še vedno polna vtisov in lepih občutkov ter ko je morala ponovno zagnati telefon, saj je zamrznil od preobremenjenosti s čestitkami z vseh koncev.

Tekst: **MARIJA ŠELEK**

Foto: **MATEJA J. POTOČNIK**

**Mirela
Čorić,
ženska leta
2017**

● Včeraj ste mi dejali, da imate metuljčke v trebuhu. Vas je ta občutek danes, ko ste sredi običajnega delovnega dne, že zapustil?

Še vedno jih malce čutim, saj se me včerajšnja evforija še drži, čestitke kar dežujejo, tudi vodstvo Policije mi je čestitalo. Nad odzivom sem navdušena in mi je lepo. To je potrditev zame, za naziv, ki ga prepoznavajo kot pomembnega. Ko sem včeraj stopala proti Drami, nisem niti približno vedela, kaj me čaka. Nekako sem si predstavljala, da je prireditelj bolj v ožjem krogu, s kandidatkami in našimi bližnjimi – nisem si predstavljala niti toliko občinstva niti reflektorjev, toliko pozornosti! Ko sem stopila na oder, sem imela tako tremo kot še nikoli v življenju. Glas in noge so se mi tresli, bila sem kot šiba na vodi. Zvečer je bilo kar težko zaspati, nisem se mogla umiriti, bila sem pod vtisom vsega dogajanja, tudi fanta, ki sta bila sicer utrujena, sta bila pod vtisom prireditve.

Ampak res sem se lepo počutila, še posebej ob pohvalah in čestitkah ljudi, ki jih sploh ne poznam. Posebni občutki so to in ne znam jih opisati – zagotovo pa so pozitivni. Nisem pričakovala tega naziva, saj so bile ob meni ženske, ob katerih sem se počutila ponosno, da sem sploh lahko v njihovi družbi. Vsaka od njih bi si zaslužila postati ženska leta.

● Vaši znanci, sodelavci in prijatelji so se zelo odzvali že ob kandidaturi.

Ja, na družbenih omrežjih sem posebej opazila zavzetost poklicnega kolega, s katerim se sicer sploh ne pozna, nikoli se še nisva srečala. Vem pa, da piše pesmi in je verjetno ena taka dušica, morda me je začutil in se je zato zavzel zame ter spomnil kolege in prijatelje, naj glasujejo. Tudi z mojega območnega centra za socialno delo so me ob objavljeni kandidaturi poklicali in me pohvalili, da sem dobra rejnica, ter mi navdušeno čestitali. Lepo se mi je zdelo.

● Kako se življenje zanimivo obrača – pred petimi leti ste se morali boriti za to, da ste lahko v svoj dom sprejeli nečaka, ker mama ni bila sposobna skrbeti zanj. Modro ste se odločili in zadevo prestavili na drug center za socialno delo, tam so vam bolj prislunili in niso dvomili o vas, da boste zmogli še ena usta in še bolj razširiti objem.

Prejšnji center za socialno delo ni bil proti meni, so bili pa res zelo skeptični, ali bom to zmogla, niti me niso poznali. Na drugem pa so se zavzeli zame in me podprli. Za Manuela bi bila takrat pripravljena narediti vse, zdaj pa sploh, ko vem, kakšen sonček je. Tam, kjer je volja, je tudi moč in šla bi do konca, da se omogoči, da je Manuel pri nas.

**Bodi človek
in pomagaj**

Mama je bila z mano, čutila sem jo

Njeni »navijači«: oče, bivša tašča, teta in najmlajša sinova

● **Manuel je bil nedonošenček in takoj ste se poistovetili z Zarjino zbiralno akcijo, v kateri želimo s pomočjo vseh dobrih ljudi do pomladi zbrati sredstva za nov inkubator v ljubljanski porodnišnici.**

Da, res je. Manuel je bil na oddelku cela dva meseca, na začetku se je na intenzivni negi boril za življenje, zato vem, kako pomemben je inkubator. Vašo zbiralno akcijo zelo podpiram in upam, da se bo odzvalo čim več ljudi. Vsak inkubator je zelo pomemben in Manuel je prav zaradi te možnosti danes tukaj – zaradi prave oskrbe lahko tak sonček raste med nami. Upam, da bo z novim inkubatorjem rešen še kakšen otrok več. Ob tem se spominjam, kako sva se z Manuelom vsak dan do odpusta spoznavala, pestovala sem ga na prsih, da je občutil mojo kožo, slišal zven mojega glasu. Ni bilo dneva, da ne bi šla k njemu. Veselila sem se, ko je šel čez kritično mejo in nismo več trepetali za njegovo življenje. To so res posebni občutki in kar na jok mi gre, ko se spomnim na tega borca, našega srčka, brez katerega si življenja sploh ne predstavljamo. Nečak in moja sinova so zelo povezani, vsi trije so moji.

● **Menda bo baletnik?**

Ja, bo, zelo rad pleše balet. S prijateljki v vrtcu pridno in z veseljem trenirajo. Starejši, dvanajstletni Aleks, trenira nogomet, in ker je bil na treningu v Italiji, ni mogel z nami na prireditev, vendar mi je dejal, da je v mislih z mano. Sedemletni Tian pa je med vožnjo domov dejal, da je ponosen name in komaj čaka naslednjega dne, ko bo lahko učiteljici povedal, da je njegova mama ženska leta. Manuel je hitro dodal, da bo v

vrtno povedal, da je zmagala mami in kako je teta pela – glasbene točke so se mu zelo vtisnile v spomin, to je bil njegov prvi tak dogodek, za katerega smo ga tudi svečano oblekli.

● **Ko človek pogleda nazaj na vaše življenje, je neverjetno: rodili ste se v Sarajevu, v isti porodnišnici kot vaš oče.**

Res sem bila rojena v Sarajevu, saj sta starša tja odpotovala pred porodom, ker v na novo zgrajeni hiši na ljubljanski Rakovi Jelši še niso priklopili vode in elektrike. Tako smo nekaj časa pred mojim rojstvom in po njem bivali pri moji babici v središču Sarajeva, tam so bili na dosegu roke tako porodnišnica kot pediater, zdravniki. In na svet sem prijočila prav tam kot moj oče, ki je zaživel v Sloveniji s 17. leti, medtem ko je moja mama, sicer rojena v Bihacu, v Sloveniji obiskovala že osnovno šolo, saj so se preselili sem zaradi dedkove službe.

● **Sedemnajsto leto je bilo prelomno tudi za vas, izgubili ste mamo.**

Z očetom se pogosto pogovarjava o njej, pogrešava jo, večkrat se ozira

nazaj in si včasih poočita, da bi lahko po tem, ko je ostal z dvema deklamacama sam, stvari drugače zapeljal. Ampak menim, da je naredil vse, kar je bilo v njegovi moči, kolikor je zmož. Zdaj je moja največja oporna stena. Oče res ni imel sreče, kasneje je spoznal novo življenjsko partnerko in tudi ta je umrla za rakom, tako kot moja mami. Tako nas je življenje premetavalo, spominjam se, kako sem se kot srednješolka morala učiti, obenem pa sem imela doma status gospodinje, delala sem tudi v domači trgovini. Takrat sem vse te funkcije videla bolj v negativni luči, vendar danes vem, da so me okrepile. Če se takrat zaradi vsega tega bremena nisem zlomila, me ne more nič dotolčiti niti sedaj. Morda se bo kdo našel v moji zgodbi, in rada bi mu sporočila, da ob hudih dogodkih ni konec sveta, vedno se najde kaj lepega v življenju.

● **Od kod ste že v mladosti črpali to moč?**

To je preprosto neka energija, že takrat sem se zavedala: mamo sem v fizičnem smislu res izgubila, ampak spomini ne bodo zbledeli nikoli, za vedno bodo ostali v mojem srcu, ona me vedno spremlja in tudi včeraj je bila z mano, sem jo čutila. Sicer pa me v življenju držijo pokonci otroci, oni so glavna sila in pa želja po odkrivanju vedno novega, kar prinaša življenje. Čeprav je zelo težko, je živeti nadvse lepo.

● **Česa vas je najbolj strah?**

Da bi prišlo v službi do kakšnega dogodka, pri katerem bi se težko poškodovala ali celo izgubila življenje – zaradi otrok, ker ne vem, kam bi dali Manuela. Zagotovo bi jih ločili in že misel na to je grozljiva, ker vidim, kako lepo in harmonično rastejo skupaj, zelo se imajo radi, pravi bratje so.

● **Vas ob kriznih in nevarnih trenutkih v službi še posebej jezi, ker plače glede na vašo izpostavljenost še zdaleč niso zadovoljive?**

Nisem še izgubila upanja po prihodu boljših dni, ko bodo policiste bolj spoštovali in nam to tudi pokazali na plačilni listi. Zavedam se tudi drugih težkih poklicev – tudi prodajalki, ki mora vsak dan polniti police in stati deset ur na nogah ter dvigovati težke predmete, ni lahko; prav tako ne snažilkam, in to še z nižjo plačo od naše. Ampak kar se tiče odgovornosti, ki jo vsak dan nosimo in smo ji

nenehno izpostavljeni, pa je naš poklic vseeno malce drugačen. Tudi v prostem času sem policistka, tega se ne da izklopiti. Upam, da se bodo nekega dne plače zvišale in bodo primerljive policijskim iz drugih evropskih držav.

● **Kaj vas moti v družbi, za kar bi se bilo vredno boriti, za kaj bi potencialno lahko kot ženska leta zastavili svoj glas?**

Živim za to, da pomagam, in k temu bi vzpodbujala tudi druge, ozaveščala ljudi, da je prav, da pomagamo. Že jutri se lahko vsak od nas znajde v stiski. Če vidiš poškodovanega na tleh, stopi k njemu, nudi mu prvo pomoč, bodi človek! Zdi se mi, da ljudje preveč razmišljajo o sodiščih, in namesto da bi najprej pomagali, imajo v mislih, kako ga bodo morda poškodovali in kako bodo zaradi »vpletanja« v dogodek morali hoditi po sodiščih. Najprej bodi človek, potem razmišljaj o drugih okoliščinah. Ni pa treba nekemu »odnašati riti« in biti njegova banka, takega človeka je treba usmeriti na pravo institucijo, mu pomagati najti pravo pot, da se bo lahko postavil na lastne noge.

● **Veliko izkušenj imate z zasvojenjenci, z ljudmi z roba, ki jim ljudje pogosto dajejo denar, ker se jih tako najlažje rešijo.**

Lažje je dati denar, kot da ga usmeriš na pristojno organizacijo, in mnogi nato to dobrotljivost izkoriščajo. Na tem področju sodelujem z nevladnimi organizacijami in sedaj potekajo sestanki že na državni ravni, kjer se pogovarjamo, kako brezdomcem pomagati s ceste, da bi zaživel vsaj malce bolj spodobno. Tudi odvisniki. Če bi lahko na tak način komu pomagala in rešila kakšno življenje, bi bila res zadovoljna. Naredite samo manjši krog po ulicah okoli naše policijske postaje (Ljubljana Center), pa boste našli na veliko brezdomnih ljudi. Res je, da so pogosto očem skriti, ampak vedno več jih je opaznih in ljudje njihovo zadrževanje pred stanovanjskimi zgradbami prijavljajo. Veliko majhnih otrok hodi mimo odvisnikov v šolo in razumljivo, da njihove starše to skrbi in moti. Zato je treba čim prej ukrepati in najti oziroma ustanoviti poti, na katere bomo lahko te ljudi z roba usmerjali, jim pomagali. Da morda vsaj peščica med njimi spet najde smisel oziroma cilj v življenju, ki se ga bodo lahko oprigli. ■

Skupaj za življenje, za inkubator

Na Enoti za intenzivno nego in terapijo novorojencev »za dlan veliki malčki« nenehno potrebujejo nove aparate in opremo za izboljšanje možnosti preživetja. Zato so izredno veseli vsake donacije, saj tem bitjem omogoča, da bodo njihovi prvi samostojni koraki v življenje lažji in varnejši.

Sredstva za nov inkubator lahko prispevate na transakcijski račun Društva za pomoč prezgodaj rojenim otrokom, Zaloška 11, 1000 Ljubljana, transakcijski račun pri NLB d.o., št. SI56 0201 4005 0993 640, SWIFT: LJBASI2X, s pripisom INKUBATOR ZARJA